

EL DIA DEL REFERENDUM ha d'ésser una jornada de LLUITA ANTIFRANQUISTA

El dia 7, les «Corres» franquistes van «aprovar» el projecte de llei dita de Successió, per la qual, amb la signatura del president, Esteban Bilbao, i del secretari, Mariano Osorio, marqués de la Valdivia, Franco pretén continuar al Poder fins que es mori de vell.

En virtut de l'article 10 de la llei i amb l'ull posat a l'O.N.U., el sagnant dictador prepara un referendunt sense oposició, ni referendunt ni monarquia, que deixarà pal·lida la sinistra comèdia del príncep Lluís Napoleó a França el desembre del 1851, caricatura de referendunt encara més ridícula que el plebiscit de Primo de Rivera.

Aquesta farsa tindrà lloc el dia 6 de juliol que ve i és obligatori per a tots els espanyols d'un altre sexe majors de 21 anys. Serà només qüestió de dir «sí» o «no» amb les inexistents garanties d'una consulta feta amb pèssims o en règim de paperet d'oberia.

I perquè hi hagi menys sorpreses, en un cens electoral fabricat pel propi Franco ara fa un any, en resten exclosos tots aquells que, llarg o curt, han estat condemnats a presó per delictes polítics, és a dir, tots els republicans, els socialistes, els comunistes, els ugetistes, els cenetistes, tots els antifranquistes civils o militars que han sofert en llur carn els efectes del terrorisme franco-falangista.

Aquesta excepció només afecta, pel cap baix, almenys dos milions d'espanyols, sense comptar les desenes de milers que encara són a presó o podrint-se en una presó que per a molts dura d'«ençà de l'anyada atírmia» del règim més «barber, més despòtic, més incèl, més lladre i més assassí» de la nostra història.

La «democràcia orgànica» del franquisme no pot presentar-se amb una disfressa més sumària ni amb una «rba més prima». Encara tota la seva fatigosa nudat amb una facèlia que hauria de fer engorjir els arcobats del règim si la vergonya fos patrimoni del franquisme.

El dia 6 de juliol diren, doncs, «sí» tots els estraperlistes, tots els assassins amb camisa blava, tots els licenciatos de presidí per delictes com més repugnants millor, tota la cràpula que té milletes a fer-se perdonar. Aquesta gentussa farà dir també que «sí» al poble espanyol que encara no ha passat per la presó i que no està comprès en les excepcions de la llei.

I faran votadors per les fàbriques, amb la llista del personal a la mà esquerra i a la dreta, faran votadors arreu on hi hagi un home o una dona que calgui a les grans dèries turístiques de la falanjà, car Franco té necessitat d'aspectuositat.

En aquesta sola innovació de Franco respecte els dèspotes que li han fet de mestre o que li serveixen d'exemple. El 1926, Primo de Rivera es va signar el màxim dels plecs d'adhesió i va resultar que no pas habitants tenia Espanya.

Ara, el referendunt ha de donar el mateix resultat, amb no menys però, la diferència que hi hagi multituds de «sí» i «no» electorals amb pèssims. Serà la repèit de les manifestacions populars del mes de maig en ocasió dels viatges «triumfals» del «Caudillo» a València, Mallorca i Catalunya.

El poble hispànic, ni de grat ni per força, no poden, però, prestar-se a secundar llur botxí i com més «occos» aquest tingui, menys el món haurà de creure que Franco és «cove» de la seva traïció al servei de Hitler i Mussolini, primera «cova» de la segona guerra mundial.

Espanya no votarà mai per aquest criminal de guerra. Mai com ara no ha estat tan justificada la abstenció del poble davant d'aquest referendunt. Ningú no pot prestar-se a aquesta farsa

organitzada per Franco, sota el «ver» més «frotge», amb la qual intenta perpetuar a seva dictadura híbrida.

I no tan sols el poble ha d'absentir-se d'aquesta consulta, sinó que l'ha de convertir en una jornada de lluita contra els organitzadors d'aquesta moixiganga, contra el règim franco-falangista

La propaganda falangista ha volgut fer creure que Barcelona, tot Catalunya, havia rebut Franco enmig de manifestacions d'adhesió apoteosiques, de multituds entusiastes, aplaudint frenèticament el pas del «Caudillo» per les terres catalanes.

La realitat, però, fou una altra. Per assegurar l'anada de Franco a Barcelona, per a garantir un mínim d'assistència als actes «popu-

lars» que estaven previstos, les caixes de l'Estat franquista van facilitar milions i milions de pesetes, mentre les masses treballadores es moren de fam.

Cap detall no fou negligit.

Enorme concentració de forces represives

Poques setmanes abans del viatge de Franco, el ministre de Governament, Blas Pérez, acompanyat d'altres funcionaris de la policia, va anar a Barcelona i altres indrets de Catalunya per tal de prendre mesures terroristes encaminades a intensificar, encara més, la repressió contra els combatents antifranquistes. Barba, fou destituït, car no els oferia prou garanties, ensam que les seves estraperlades eren tan candoroses que ja no hi havia manera d'amagar-les.

Legionaris, guàrdia civil, policia especial, quantitats enormes de forces represives foren concentrades a la capital catalana, a les principals ciutats de casa nostra, per tal d'evitar el que poguessin comprometre l'èxit del viatge de Franco.

Un altre patriota, Angel Carrero Sancho, detingut a la Prefectura de Policia de Barcelona, ha estat barbarament torturat pels falangistes de la Brigada Especial i set alemanys de la Gestapo hitleriana, fets una fària perquè no han pogut abatre la seva moral ni el seu temps d'«acer» de lluitador de les llibertats populars.

Durant tres mesos l'han torturat diàriament. Endebeades l'han intentat fer-lo parlar i treure-li declaracions per utilitzar-les per assassinar «elegidament» després d'un procés barroer, com acostumen els falangistes. Els botxins franquistes i hitlerians empen les màsques més refinades de tortures. És així que el nostre compatriota troba en una situació veritablement crítica.

Davant la impossibilitat de fer-lo parlar, com hauria estat llur desig, els franquistes preparen un simulacre de procés per assassinar-lo, com han fet amb tants de patriotes que cauen a llurs mans.

Cal salvar la vida d'Angel Carrero, fent que la consciència democràtica i liberal de tot el món «vibri d'indignació» contra aquest «nazi» aplicat pels falangistes. Cal que de tots els països surtin milers i milers de cartes, telegrams i resolucions adreçades a l'O.N.U. i als Governos dels països democràtics perquè impedeixin aquest nou crim del franquisme.

Tots els catalans i espanyols, en primer terme els militants del nostre Partit, han de mobilitzar-se per a impedir aquest nou crim. Contra el crim franquista es pot lluitar amb èxit si la lluita és menada sota el signe de la unitat.

La mobilització de tots els patriotes espanyols i dels democràtes del món pot impedir aquest nou crim franquista. Pot deturar la mà assassina de la Falange, que en la seva agonia vol ofegar en sang les ànsies de llibertat del nostre poble. Mobilitzem per salvar els nostres valents lluitadors i impedir el crim franquista.

Impedim l'assassinat d'Angel Carrero!

Per informes arribats d'Espanya es coneixen detalls d'algunes de les tortures morals i materials a que els falangistes sotmeten els vaguesos bascos que han estat detinguts.

Sotmesos a treballs forçats, no se'ls dona més que pa i aigua per tot alimentació i encara en quantitat insuficient. D'«ng» que han estat detinguts, no se'ls ha permès de canviar-se de roba i han de treballar sota la vigilància inquisitorial dels «cabitros» falangistes que els peguen constantment.

Aquells que estan tancats en cella, ultra aquests bàrbars procediments, estan sotmesos a altres inhumanes tortures morals.

Per exemple, els falangistes que els guarden, parlen en alta veu perquè els detinguts s'assabentin, per si no ho saben, de l'estossinada portada a cap pel bandit Yagüe a la Plaça de Toros de Badajoz durant la nostra guerra. Conten, refocilant-se en els detalls, de la manera com els republicans hi foren tractats davant la multitud. Amb aquest procediment criminal els falangistes tracten d'humiliar i esportujir els vaguesos detinguts per tal de fer-los creure que aquesta està la sort que els espera.

Unita

Organ del Partit Socialista Unificat de Catalunya

SETMANARI-N. 106. Preu 5 fr. - 20 de juny del 1947 - Edició i Administració: 8, Av. Mathurin-Moreau, Bureau 19. Paris XIX

MALGRAT LA PROPAGANDA, LES COACCIONS I EL TERROR EL POBLE DE CATALUNYA VA DEMOSTRAR, durant el viatge del «Caudillo» a Barcelona, EL SEU ODI AL REGIM FRANCO-FALANGISTA

La propaganda falangista ha volgut fer creure que Barcelona, tot Catalunya, havia rebut Franco enmig de manifestacions d'adhesió apoteosiques, de multituds entusiastes, aplaudint frenèticament el pas del «Caudillo» per les terres catalanes.

La realitat, però, fou una altra. Per assegurar l'anada de Franco a Barcelona, per a garantir un mínim d'assistència als actes «popu-

lars» que estaven previstos, les caixes de l'Estat franquista van facilitar milions i milions de pesetes, mentre les masses treballadores es moren de fam.

Cap detall no fou negligit.

Enorme concentració de forces represives

Poques setmanes abans del viatge de Franco, el ministre de Governament, Blas Pérez, acompanyat d'altres funcionaris de la policia, va anar a Barcelona i altres indrets de Catalunya per tal de prendre mesures terroristes encaminades a intensificar, encara més, la repressió contra els combatents antifranquistes. Barba, fou destituït, car no els oferia prou garanties, ensam que les seves estraperlades eren tan candoroses que ja no hi havia manera d'amagar-les.

Legionaris, guàrdia civil, policia especial, quantitats enormes de forces represives foren concentrades a la capital catalana, a les principals ciutats de casa nostra, per tal d'evitar el que poguessin comprometre l'èxit del viatge de Franco.

Un altre patriota, Angel Carrero Sancho, detingut a la Prefectura de Policia de Barcelona, ha estat barbarament torturat pels falangistes de la Brigada Especial i set alemanys de la Gestapo hitleriana, fets una fària perquè no han pogut abatre la seva moral ni el seu temps d'«acer» de lluitador de les llibertats populars.

Durant tres mesos l'han torturat diàriament. Endebeades l'han intentat fer-lo parlar i treure-li declaracions per utilitzar-les per assassinar «elegidament» després d'un procés barroer, com acostumen els falangistes. Els botxins franquistes i hitlerians empen les màsques més refinades de tortures. És així que el nostre compatriota troba en una situació veritablement crítica.

Davant la impossibilitat de fer-lo parlar, com hauria estat llur desig, els franquistes preparen un simulacre de procés per assassinar-lo, com han fet amb tants de patriotes que cauen a llurs mans.

Cal salvar la vida d'Angel Carrero, fent que la consciència democràtica i liberal de tot el món «vibri d'indignació» contra aquest «nazi» aplicat pels falangistes. Cal que de tots els països surtin milers i milers de cartes, telegrams i resolucions adreçades a l'O.N.U. i als Governos dels països democràtics perquè impedeixin aquest nou crim del franquisme.

Tots els catalans i espanyols, en primer terme els militants del nostre Partit, han de mobilitzar-se per a impedir aquest nou crim. Contra el crim franquista es pot lluitar amb èxit si la lluita és menada sota el signe de la unitat.

La mobilització de tots els patriotes espanyols i dels democràtes del món pot impedir aquest nou crim franquista. Pot deturar la mà assassina de la Falange, que en la seva agonia vol ofegar en sang les ànsies de llibertat del nostre poble. Mobilitzem per salvar els nostres valents lluitadors i impedir el crim franquista.

Impedim l'assassinat d'Angel Carrero!

no havien estat mai tant concorreguts!

El dia de la parada militar fou declarat, també, festiu. No obstant, la major part de les fàbriques van treballar. El governador falangista Baeza Alegria va decidir multar els patrons que no havien obeït a les seves ordres i els va fer pagar, amb un considerable augment, les hores treballades. Baeza Alegria no va prendre una mesura semblant amb l'interès de beneficiar els obrers, sinó amb el desig d'enfrontar-los amb els patrons que van solidaritzar-se amb l'activitat antifranquista dels treballadors.

Tots els llocs de treball, obrers i patrons va estar d'acord a treballar malgrat les ordres dels jerarques falangistes.

Xarò enlairament de l'assassí de Companys

La premsa franquista, per la seva part, des de «La Vanguardia» a la «Solidaridad Nacional», no va parar durant l'estada de Franco a Catalunya, d'enlairar la figura de l'assassí del President Martíir Lluís Companys. Tots els actes, totes les recepcions, tots els viatges, foren comentats amb gran luxe de detalls, de documents fotogràfics, amb un deversall enorme de literatura cursi i xarona, que recordava els vells temps, que els franquistes volien fer revivir, de la noblesa podrida i reaccionària.

La premsa franquista ha tingut cura de mantenir el calli d'un entusiasme i adhesió populars que només han existit en els cervells dels periodistes a les ordres de Gallego.

El terror més sanguinari que mai el nostre poble no havia conegut, la pressió exercida a tots els llocs de treball d'acord amb les instruccions donades pels «Sindicatos Verticales», les desmesurades proporcions de la propaganda falangista, res de tot això no ha pogut evitar que el poble de Catalunya, que la nostra heroica i valenta classe obrera, combatés aferrissadament, emprant mil formes de lluita, contra el règim franco-falangista.

Però tothom se'n va anar a les Planes o a treballar amb més puntualitat que mai

Proves d'aquesta combativitat són els exemples que reproduïm:

En la nostra edició anterior ja vam explicar com els Ajuntaments havien organitzat la concentració de ciutadans catalans a Barcelona.

A Terrassa, van posar dos trens especials a la disposició de tots aquells que volguessin anar a Barcelona. A les 9 del matí, els trens estaven a l'estació esperant els viatgers. A les 9 del vespre, encara no hi havia pujat ningú.

Un altre exemple. El dia de l'arribada del Caudillo a Barcelona, les autoritats franquistes van declarar-lo festiu. La major part de la gent va aprofitar-ho per anar a passar un dia de camp. Les Planes

Superades, doncs, amb l'alibierament d'Espanya, les causes que impeden aquesta àmplia reunió del més alt organisme directiu dels ugetistes catalans, es feia justa i necessària la seva convocatòria. Així, el Secretariat es reforçà novament amb l'autoritat i les deliberacions del Comitè de Catalunya, el qual, com en el temps de la nostra guerra, com ens mostrà el malaguanista company Sené, prendrà els seus acords de «ara a la lluita que els nostres companys de l'interior menen amb tant d'heroisme contra el règim de Franco i per la República».

Per altra banda, aquesta fou l'èss la preocupació central del Secretariat, en compliment dels acords presos pel nostre III Congrés, reunit a Barcelona el novembre del 1937 i interpretant fidelment les tradicions combatives i revolucionàries del proletariat de Catalunya.

El balanç d'haver estat fidel a la causa antifranquista és positiu, car la nostra U.G.T. es pot engrullir avui d'haver pres una part principal en la di-

canó antiàeri, va tocar els fils de la línia del tramvia i els va trencar. Tres soldats van morir electrocutats i tots els altres van resultar ferits.

Aquest accident va provocar un gran enrenou, car el públic creia que es tractava d'alguna acció de les unitats guerrilleres que operen a casa nostra, les quals, els darrers dies de maig van malmenar jerisament amb una bomba, el Centre de Falange del Clot.

Senyalant un altre greu accident ocorregut a Barcelona pocs dies abans de la parada militar, A la Bordeta va haver-hi un fort tiroteig entre els del «Tercio» i les forces de la guàrdia civil. Dos guàrdies de la «benemerita» van resultar morts i 7 altres greument ferits. Per altra part, 5 legionaris van ésser afusellats.

La policia armada no va voler intervenir en aquests incidents. Així, junt amb altres fets que han determinat certa desconfiança envers aquest Cos repressiu, fou un camió militar que transportava un

realtà sindical de les grans vagues reprimides darrerament a Catalunya. Els ugetistes «tèxtils, metal·lúrgics i d'altres rams, junt amb llurs companys cenetistes, han posat ben alta la bandera de la nostra central sindical i s'hi han distingit, tant si s'ha tractat de practicar la unitat combatent antifranquista, com de defensar les reivindicacions de tots els treballadors, com de lluitar contra el despotisme dels Sindicats verticals i de Falange.

Aquesta actitud resulta per a complir l'esperit i la lletra dels acords del nostre III Congrés ha fet possibles el manteniment de l'organització il·legal uge-

tista a l'interior de Catalunya, el desferment de les vagues tèxtils i metal·lúrgiques de Barcelona i d'altres ciutats i els moviments generals de Badalona, Manresa i Mataró, car no han mancat, aduec en els medis obrers de la C. N. T. els cants de sirena de la passivitat, segons els quals «Franco era massa fort per a poder combatre».

Cal, per damunt de tot, ressaltar el coratge i l'abnegació amb què, lluiten els nostres companys a l'interior de Catalunya. Desafiànt la mort, han mantingut organitzats els Sindicats de la U.G.T. Ells han assegurat la sortida periò-

Passa a la pàg. 2

Passa a la pàg. 2

Passa a la pàg. 2

Passa a la pàg. 2

Passa a la pàg. 2

Passa a la pàg. 2

Passa a la pàg. 2

Passa a la pàg. 2

Passa a la pàg. 2

Passa a la pàg. 2

Passa a la pàg. 2

Passa a la pàg. 2

Passa a la pàg. 2

Passa a la pàg. 2

Passa a la pàg. 2

Passa a la pàg. 2

Passa a la pàg. 2

MENYS PA BARCELONA

Fa ben poques setmanes que els serveis de propaganda de Franco anunciaven als quatre vents que la població de Barcelona havia vist augmentada la seva diària racció de pa.

Des de les nostres columnes hem parlat sovint de l'escàndol que existien en el procés que seguia el subministre d'aquest primer aliment de la nostra població treballadora, començant en l'anomenat «Servicio Nacional del Trigo», fins l'anomenat «Comisariado General de Abastecimientos y transportes».

A ells, com expressió del règim franquista en aquesta branca de l'economia, és degut que el pa que oficialment es distribuïa sigui car, poc i dolent.

Els compromisos de Franco amb els monopolis internacionals interessats al tractament en la seva subsistència, determinen que els productors nacionals de blat hagin de malvendre la collita, guardar-la al graner o donar-la al bestiar, mentre els pobles hispànics es troben sotmesos a la racció que garanteix un bon preu del blat que els importadors que Franco té volguin subministrar-los i administrar-los.

Afegim-hi els negocis bruts dels falangistes amb aquest cereal i trobarem la raó del perquè de la mescla terrosa que es distribuïa amb el nom de pa i del preu al qual s'ha d'adquirir.

Per totes aquestes raons era clar per a tots que la Falange perseguia un objectiu psicològic amb aquella mesura: predisposar la població a rebre bé Franco.

Que era així ho confirma la nota que acaba de publicar el ja esmentat «Comisariado» de Franco, totjust Franco ha sortit de Catalunya, per reduir la racció del pa a proporcions que condemna qui vulgui i pugui satisfer les seves necessitats, de comprar-lo al mercat lliure; i qui no pugui, a una mort lenta per deparació.

Amb tot, la realitat ha demostrat que l'augment d'uns grams en la racció de pa per assolir l'adhesió popular al «caudillo», ha mancat d'eficàcia.

L'assassinat de tants i tants fills de Catalunya; les presons plenes de gom a gom de patriotes; l'haver amoretat les nostres institucions catalanes i republicanes, no s'erborren amb unes engrunes de pa. Exigeixen la unitat dels catalans, de tots els pobles hispànics per aplicar el càstig més sever als culpables i per retornar als nostres pobles una vida lliure i felicitat.

Passa a la pàg. 2

Passa a la pàg. 2

Passa a la pàg. 2

Passa a la pàg. 2

Passa a la pàg. 2

Passa a la pàg. 2

Passa a la pàg. 2

LA UNITAT ES POSSIBLE

(Ve de la pàg. 1.) pa a la victòria, apropa la fi dels terribles sofriments del nostre poble, apropa el retorn de la República i de les nostres llibertats democràtiques i nacionals.

Per això lamentem que aquest moviment unitari, als vuit anys i mig de la nostra derrota momentània, no tingui a hores d'ara major valor, tant des del punt de vista de la seva extensió com des del punt de vista de les direccions nacionals. Hem de lamentar també que aduec en molts d'aquests casos que encoratgem, s'hagin produït absències força inexplicables, particularment quan es tracta d'organitzacions de la classe obrera, com la C. N. T.

Es calcula que durant l'any passat més de 200.000 obrers es varen declarar en vaga a Catalunya. Això fou possible gràcies a la unitat registrada a cada fàbrica, a cada taller, a cada mina. Els Comitès d'Enllaç U.G.T. - C.N.T. - i P.S.U. - C.N.T. - U.G.T. foren els animadors d'aquestes vagues i, en definitiva, de la nostra classe obrera en la seva lluita pel millorament de les seves condicions de vida i de treball, contra Franco i per la República. L'exemple d'Euzkadi, on uns 60.000 obrers han participat a la vaga, eminentment política, de primers de maig proposada, ha estat possible gràcies a la unitat de les tres centrals sindicals bàsiques: la U.G.T., la C.N.T. i la S.O.V. En aquest país, la unitat ha estat limitada a les fàbriques, sinó que també existia en llurs Comitès superiors i llurs esforços eren realitzats sota la suprema direcció del Govern basc a través de la seva Delegació d'Acció Social, que no de personalitats sinó de representacions autoritzades dels Partits i Organitzacions d'Euzkadi.

L'actitud d'alguns dirigents de la C. N.T. a Catalunya és força incomprensible. En sabent que la lluita unitària amb la U.G.T., en entossudir-se a mantenir a Catalunya una sucursal de l'Aliança de Forces Democràtiques integrada per ells i el P.O.U.M., en utilitzar els seus grups i tendències, han deixat de representar la voluntat dels obrers cenetistes. D'això n'estem segurs. Però aquest problema, com el de la divisió existent en els seus rangs, particularment a França, no ens desviarem, ans al contrari, del camí que ens hem tractat de marxar

PLE DEPARTAMENTAL DE MILITANTS DEL P.S.U. DE C. AL GERS

El pas dels dies 30 i 31 de maig tingué lloc l'anunci Ple departamental dels militants del P. S. U. de Catalunya residents a departament del Gers, amb l'assistència del company Joan Blazquez, delegat del C. C.

Informà el company Sancho, secretari general del Comitè departamental. Començà fent ressaltar el valor que té la vaga d'Euzkadi i les ensenyances unitàries i de lluita que n'hem d'extreure tots, per aplicar-les en el nostre terreny d'acció. Senyala quin és la situació a Catalunya, com la nostra classe obrera, els nostres pagessos i tot el poble lluitem, com descendencen d'Euzkadi tot el signe dels Comitès d'Enllaç C. N. T. - U. G. T. - P. S. U. C. i, com, per assolir ràpidament la victòria, ens cal accelerar encara més aquesta lluita, amb la unitat combatent de tots els catalans, de tots els pobles hispànics sota la direcció dels orgàns legals de la República i de la Generalitat Continuada explicant que no obstant la política i la diplomàcia del dòlar, si som capaços de portar la nostra línia política a totes les masses de Catalunya, la victòria serà nostra.

Parlà després de quina és la situació orgànica del Partit i del departament del Gers assenyalant algunes mesures necessàries per a incrementar el nostre ajut al país. Parlà també del nostre portaveu «LLUITA» i del paper que juga en la difusió de la línia política d'unitat combatent del Partit, i de la necessitat d'ajudar-lo i difondre'l.

A més del company Sancho, informà el company Gil i sobre el problema d'organització, Niubó sobre el problema de la situació actual, el Govern farà acte de presència més directa i freqüent davant del nostre poble. En bé de Catalunya ho demanen la necessitat de fixar postions clares en aquesta hora perillosa en la seva sentència, de coordinar l'acció de la resistència en la lluita contra el franquisme i de mantenir les essències irrenunciables de la causa nacional de Catalunya.

Per això li reclamem fets, realitzacions pràctiques, efectives. Per això lluitem per acabar amb l'equívoc de l'anomenat Consell de la Democràcia. Seria enormement perjudicial per a la nostra causa que l'esperança que depèn d'ells, malgrat tot, encara depositen els catalans en el Govern de la Generalitat, es veïssin frustrada per una manca de realitzacions positives i eficaces en la lluita patriòtica per a recobrar les nostres llibertats.

En davant, compatriotes de Montauban, Montpeller, Tolosa, Saint-Etienne, Orleans! Endavant, catalans! Tots pel camí de la unitat republicana i antifrancquista! Tots pel camí dels combats alliberadors, de la solidaritat antifrancquista!

Després de la crida del company JOAN COMORERA Intensa mobilització arreu de França Els darrers dies de maig, el company Joan Comorera va adreçar a totes les organitzacions del Partit un telegrama en el qual els demanava d'emprendre una intensa campanya unitària per tal de mobilitzar la democràcia internacional a favor de la nostra causa, ensenys que per ajudar a deturar els crims franquistes.

Des dels departaments de França ens arriben notícies de com s'ha portat a terme la mobilització de les masses democràtiques, d'acord amb les instruccions donades en el telegrama del secretari general del nostre Partit. Heus ací alguns dels resultats obtinguts:

Resolucions dels militants del Partit a la Gironde, Hérault i Côte d'Or

GIRONDE

per una terrible repressió a l'interior del país, adreçar la nostra fraternal salutació d'estima i de respecte als companys que a Catalunya, en aquests moments, fent honor a les tradicions de lluita de la valenta classe obrera, mantenen en un sol clam d'acció combinatoria el camí del nostre alliberament i per la República.

Adreçem la nostra total adhesió i ratifiquem la nostra confiança al Secretariat del Partit i, en particular, al nostre estimat secretari general, company Joan Comorera, que per llur clarividència, tremp i fermesa constitueixen la garantia més sòlida per la nostra classe obrera i per l'esdevenir republicà i democràtic del nostre poble.

Sensibles a les directius del nostre Secretariat, que correspon d'una manera ben palesa a l'actual situació del nostre poble, ens proposem d'ací a l'onze aniversari del nostre P.S.U. de C.:

Primer: Prosseguir el treball pel camí de la unitat combatent, comproment-nos a organitzar, cada Grup del Partit, dues assemblees obreres i constituir comitès antifrancquistes.

Segon: Assolir doblar l'assignació mensual d'ajut al país.

Tercer: Proposar-nos el reclutament de 10 nous militants al Partit.

Quart: Assenyalant la difusió i venda total dels 250 exemplars de «LLUITA» que es reben cada setmana. En aquest termini ens proposem igualment fer 25 nous subscriptors de «LLUITA».

Comitè departamental de la Gironde.

HERAULT

En ocasió de l'acte del lliurament del carnet del Partit als militants de l'Hérault, el Comitè departamental va prendre la resolució següent:

Segurs d'interpretar el sentiment de tots els companys del departament de l'Hérault, renovem al nostre C.C., la promesa, feta pel secretari general del departament al company Miquel Valdés, d'esser cada dia millors militants del nostre glorios P.S.U. de C., d'esser dignes del títol de comunistes que el carnet del Partit ens confereix.

Comproment-nos amb l'alt significat i la importància que té el posseir el carnet del Partit, considerem que per millorar honoràriol, avui, és fer-nos dignes dels companys que lluiten a l'interior del país. Per aquest motiu ens comprometem a:

Recollir el doble de la quantitat assignada per ajut a Catalunya durant els mesos de juny i juliol.

Llançar la idea de la Promoció femenina.

Assolir que cada Grup faci una promoció cada mes.

Superar el 20% de la difusió de «LLUITA».

Aconseguir el 100 per 100 de cotitzants.

Vostres i del P.S.U. de C. El Comitè departamental de l'Hérault.

COTE-D'OR

En el darrer ple de militants del P. S. U. de C. del departament de la Côte d'Or, fou aprovada una resolució en la qual els nostres companys, després de saludar i ratificar llur confiança en la Direcció del Partit, en el seu secretari general, company Joan Comorera i de retre homenatge als antifrancquistes que tenen a l'interior del país, van acordar adreçar-se als Presidents Irla i Rodolfo Llopis, demanant-los que prenguin les mesures necessàries perquè, els Governos

de Catalunya i de la República, constitueixin al país els organismes unitàries de la Resistència que dirigeixin la lluita dels nostres pobles contra el règim franquista i per la República.

En la resolució, els companys de la Côte d'Or, prometen treballar sense desfallecences en favor de la unitat republicana i antifrancquista, així com intensificar el treball d'ajut a Catalunya i el de difusió i ajut al nostre portaveu.

Adreçem la nostra total adhesió i ratifiquem la nostra confiança al Secretariat del Partit i, en particular, al nostre estimat secretari general, company Joan Comorera, que per llur clarividència, tremp i fermesa constitueixen la garantia més sòlida per la nostra classe obrera i per l'esdevenir republicà i democràtic del nostre poble.

Sensibles a les directius del nostre Secretariat, que correspon d'una manera ben palesa a l'actual situació del nostre poble, ens proposem d'ací a l'onze aniversari del nostre P.S.U. de C.:

Primer: Prosseguir el treball pel camí de la unitat combatent, comproment-nos a organitzar, cada Grup del Partit, dues assemblees obreres i constituir comitès antifrancquistes.

Segon: Assolir doblar l'assignació mensual d'ajut al país.

Tercer: Proposar-nos el reclutament de 10 nous militants al Partit.

Quart: Assenyalant la difusió i venda total dels 250 exemplars de «LLUITA» que es reben cada setmana. En aquest termini ens proposem igualment fer 25 nous subscriptors de «LLUITA».

L'ANTICOMUNISME PORTA A LES PITJORS TRAICTIONS

Resposta a un "Correo de Inglaterra"

«España Libre» del dia 7 d'aquest mes publica un article de Joan López, ex ministre del Govern de la Regional Catalana de la C. N. T. col·laboracionista.

Joan López, en el seu «Correo de Inglaterra» es pregunta: «¿Vamos o no a terminar con Franco?». Que l'ex-ministre hagi escrit des de la Gran Bretanya o de Suècia aquest detall, en el fons, no tindria cap mena d'importància. Ens interessa remarcar, però, el contingut de l'esmentat article, el qual podria subscriure qualsevol redactor del «Times» o d'altres publicacions reaccionàries.

Els arguments emprats per Joan López es caracteritzen per llur anticomunisme rabios. D'aquí que en el seu article figurin una sèrie de conclusions caputladores, antirepublicanes que ens permeten d'afirmar que el règim franquista pot estar ben tranquil si ha de caure gràcies als mètodes «combatius» preconitzats pel dirigent de la C.N.T. col·laboracionista.

L'obsessió principal de Joan López no és d'aconseguir la lluita contra Franco i la Falange, pel reconeixement de la República democràtica, sinó estimular l'acció contra els comunistes, tractant d'isolar-los de les altres forces antifrancquistes i, com a objectiu, cercar fórmules reaccionàries, «donjuanistes». Fórmules contràries als interessos de la classe obrera, de tots els pobles hispànics, de llur sobirania nacional i de la República.

Una tasca ben miserable la realitzada pel cenetista Joan López! Fetes aquestes consideracions generals volem analitzar ben objectivament l'article que al·ludim.

Remarqueu, per començar, que no hi ha un sol mot de combat ni d'afirmació republicana. Això sol ja és una bona referència.

Joan López s'estranya que després d'haver-se descobert el doble joc dels cenetistes col·laboracionistes amb molta delatant i caputlador «Manifesto Libertario al Pretendiente Español».

«¿haya continuado en el seno del Gobierno el representante comunista?»

Es en va que l'article «londinenc» pretengui representar el paper de víctima. No podrà assolir-ho, puix que tothom sap que la C. N. T. col·laboracionista no ha desmentit mai l'existència de l'esmentat «Manifesto Libertario».

La Campanya d'ajut al país

«¿haya continuado en el seno del Gobierno el representante comunista?»

Es en va que l'article «londinenc» pretengui representar el paper de víctima. No podrà assolir-ho, puix que tothom sap que la C. N. T. col·laboracionista no ha desmentit mai l'existència de l'esmentat «Manifesto Libertario».

Allò que troben estrany les masses republicanes i antifrancquistes és que siguin, precisament, els «llibertaris»

Naturalment així planteja dos dèficits essencials. Primer, realitzar la unitat republicana de totes les forces obreres, republicanes i antifrancquistes. Segon, no participar en els manegs conspiratius d'Estoril. Dos dèficits que cal complir pel cenetista Joan López, enemic intransigent dels comunistes i partidari dels solucions reaccionàries.

Joan López, com a dirigent de la C.N.T. col·laboracionista arriba al següent conclusió: «debemos tener el interés de evitar que se restablezca la monarquía... forme la que'eren imponer los mandatos que los franquistas...»

Joan López, però, es guarda ben bé de precisar que el poble i els treballadors, de tot el poble i de les illes, és d'evitar, no sols la monarquia, sinó també els manegs conspiratius d'Estoril. Dos dèficits que cal complir pel cenetista Joan López, enemic intransigent dels comunistes i partidari dels solucions reaccionàries.

«¿haya continuado en el seno del Gobierno el representante comunista?»

«¿haya continuado en el seno del Gobierno el representante comunista?»

«¿haya continuado en el seno del Gobierno el representante comunista?»

Table with 2 columns: Title and Price. Includes 'Edicions LLUITA', 'Marx, Engels y el marxismo', 'El Estado y la Revolución', etc.

EL POBLE DE CATALUNYA...

(Ve de la pàg. 1.) dels motius pels quals no va desfer-se a Barcelona i, que, avui, faci guàrdia sense fusell ni pistoles metralladores. Només els han deixat la pistola.

Una concentració que semblava un enterrament Com a colofó a l'estada del Caudillo a Barcelona, els «Sindicatos Verticales» van voler organitzar una manifestació «monstre» de «productores» als jardins de l'Exposició i a la Plaça d'Espanya.

L'assistència dels patrons i dels obrers era obligatòria. Als treballadors se'ls controlava per mitjà d'unes llistes, ensems que, prèviament, se'ls havia amenaçat de retirar-los els 45 duros del plus de vida extra.

A la concentració, malgrat la propaganda, les coaccions i les mesures repressives, no va acudir-hi la multitud que els franquistes esperaven. No va haver-hi ni entusiasme ni aplaudiments frenètics com pretenien els falangistes. Quan Franco parlava donava la impressió que ho feia en un desert i davant d'estatues.

BORDEUS

Demà, dissabte, a les 9 del vespre, al Cafè de la Marne, es celebrarà un acte per a commemorar l'aparició del número 100 de «LLUITA».

El company Eugeni Semis, secretari general del P. S. U. de C. al departament de la Gironde, pronunciarà una allocució.

Recordem que totes les liquidacions han de fer-se al nostre compte corrent postal PARIS-C.C. 5560-55 «LLUITA» 33, rue Grange-aux-Belles, PARIS-10°

Recordem que totes les liquidacions han de fer-se al nostre compte corrent postal PARIS-C.C. 5560-55 «LLUITA» 33, rue Grange-aux-Belles, PARIS-10°

Avis als corresponents i subscriptors de «LLUITA»

Els recomanem que ens comuniquin totes les irregularitats que observin en la recepció del nostre setmanari a l'objecte de vigil·lar i rectificar les causes que puguin produir-les.

Adreçeu-nos a la nostra Administració:

ANTONI BIOSCA 8, Av Mathurin-Moreau, Paris-19°

Recordem que totes les liquidacions han de fer-se al nostre compte corrent postal PARIS-C.C. 5560-55 «LLUITA» 33, rue Grange-aux-Belles, PARIS-10°

La reunió del Comitè de Catalunya de la U. G. T.

(Ve de la pàg. 1.) dica del nostre portaveu «Las Noticias». Ells, amb llur combativitat diària, han demostrat a Franco que són més forts que el terror dels botxins falangistes. Per als nostres companys de l'interior han d'esser, doncs, les millors salutacions i de cara a ells i a la lluita dels pobles hispànics ha de reflexar-se la reunió del Comitè de Catalunya de la U. G. T.

Només de pensar en els perills constants de mort que han de vencer els nostres companys de l'interior veurem com són de titànics, variats i ingeniosos els esforços que han de fer per a mantenir la lluita antifrancquista. Per exemple, quan els banquets dels Sindicats verticals obligaren, amb coaccions i amenaces d'acomodament als treballadors barcelonins a concentrar-se a la plaça d'Espanya per a «chaurar» Franco, els nostres obrers, malgrat tot, s'ingenieraren per demostrar llur odi al règim falangista. Primerament, foren moltes les fàbriques que, d'acord patrons i treballadors, no van voler parar i van continuar el treball en les hores que les autoritats franquistes havien ordenat el tancament i la manifestació. Segonament, quan els obrers, si us plau per força, eren portats amb els camions de les fàbriques als llocs de concentració, «mitant» els bens anaven cridant «be-1 be-1», amb la qual cosa demostraven amb quin estat d'ànim se'ls portava a veure el matancer.

En tercer lloc, quan aquest els parlava demagògicament, la cara ferrenya dels treballadors barcelonins li demostrava llur odi, que es va fer més ostensible, encara que Franco va veure que no un sol d'aquells forçats no va picar de mans després del seu discurs.

No podien fer altra cosa, els germans i els fills d'aquells que Franco ha assassinat, assassinat encara i manté empresonat!

FINISTERRE

Amo motiu de la vaga dels obrers d'Euzkadi la Comissió de republicans catalans de Bret (Finisterre), integrada per militants del nostre Partit, de guerra Republicana de Catalunya, del P. S. U. de C., del P.S.O.E., U.G.T., «Solidaridad Española», «Unión de Mujeres Españolas», J.S.U., Amical d'Ex F.F.I. i Deportats, Associació d'Intel·lectuals i Associació Militar, va mobilitzar-se per adreçar cartes a totes les organitzacions democràtiques franceses, així com al Govern de la República, a la F.S.M., al P.O.N.U., al Govern francès, demanant-los d'intervenir a favor dels vagues i bascos, «ensenyant» de difondre l'ajut a la lluita que menen els pobles hispànics contra el franquisme i per la República.

«¿haya continuado en el seno del Gobierno el representante comunista?»

«¿haya continuado en el seno del Gobierno el representante comunista?»

«¿haya continuado en el seno del Gobierno el representante comunista?»

Rafael VIDIELLA

A tot això diem: combatre per alliberar el nostre país amb una altra bandera, no és fer-ho amb la de la monarquia. És facilitar des maneres Joan-Franco i Mascarrell està encoratjant, des de Brussel·les, en altres països, a fer-ho amb la de la monarquia. És facilitar des maneres Joan-Franco i Mascarrell està encoratjant, des de Brussel·les, en altres països, a fer-ho amb la de la monarquia.

«¿haya continuado en el seno del Gobierno el representante comunista?»

«¿haya continuado en el seno del Gobierno el representante comunista?»

«¿haya continuado en el seno del Gobierno el representante comunista?»

ELS DISCURSOS DE TRUMAN I MARSHALL

Un mateix pla al servei de la mateixa causa

El dia 7 d'aquest mes, Truman, va pronunciar un discurs a Kansas City del qual podem extreure alguns aspectes més essencials.

En el discurs de Truman, va conservar la potencialitat militar dels Estats Units, esdevindrà el guai dels altres pobles.

Nosaltres — va dir — hem de conservar el nostre exercit, la nostra marina i la nostra aviació en un estat que ens permeti de poder estar a punt i actuar amb eficàcia en cas d'urgència.

En el discurs de Truman, va conservar la potencialitat militar dels Estats Units, esdevindrà el guai dels altres pobles.

En el discurs de Truman, va conservar la potencialitat militar dels Estats Units, esdevindrà el guai dels altres pobles.

En el discurs de Truman, va conservar la potencialitat militar dels Estats Units, esdevindrà el guai dels altres pobles.

En el discurs de Truman, va conservar la potencialitat militar dels Estats Units, esdevindrà el guai dels altres pobles.

En el discurs de Truman, va conservar la potencialitat militar dels Estats Units, esdevindrà el guai dels altres pobles.

En el discurs de Truman, va conservar la potencialitat militar dels Estats Units, esdevindrà el guai dels altres pobles.

En el discurs de Truman, va conservar la potencialitat militar dels Estats Units, esdevindrà el guai dels altres pobles.

En el discurs de Truman, va conservar la potencialitat militar dels Estats Units, esdevindrà el guai dels altres pobles.

En el discurs de Truman, va conservar la potencialitat militar dels Estats Units, esdevindrà el guai dels altres pobles.

En el discurs de Truman, va conservar la potencialitat militar dels Estats Units, esdevindrà el guai dels altres pobles.

En el discurs de Truman, va conservar la potencialitat militar dels Estats Units, esdevindrà el guai dels altres pobles.

En el discurs de Truman, va conservar la potencialitat militar dels Estats Units, esdevindrà el guai dels altres pobles.

La F.S.M. decideix la creació d'un fons d'ajut a la lluita dels pobles hispànics

La setmana passada va celebrar-se a Praga, la reunió del Consell General de la F.S.M. Entre les resolucions adoptades per aquest organisme internacional que aplega més de 70 milions de treballadors del món enter, en la primera de les quals es pren una sèrie de mesures encaminades a ajudar la lluita dels pobles d'Espanya contra el règim franco-falangista.

Heus ací la resolució: «El Consell General de la F. S. M. agraïa, des de Praga, una salutació fraternal a tots els treballadors hispànics que a Espanya manifesten el seu oposició a la dictadura de Franco amb un valor digne de les més altes tradicions obreres. Els últims esdeveniments del País Basc confirmen aquest fet.

La nostra salutació s'adreça igualment a tots els que, a l'interior d'Espanya, resisteixen a la dictadura.

La F. S. M. creu que hi ha motius pel a continuar testimoniant la solidaritat internacional a favor dels homes i P's d'Espanya que donen un tal exemple d'heroisme. En conseqüència la F.S. M. acorda:

1) Crear un fons de solidaritat a favor d'Espanya format per cotitzacions voluntàries i donatius. Les Centrals Nacionals d'Indústria a la F.S.M. seran invitades a realitzar una col·lecta tan important com sigui possible, entre llurs Sindicats. La F.S.M. es farà càrrec dels fons amb l'exclusiu objecte d'ajudar el moviment de resistència de l'interior d'Espanya.

2) Invitar immediatament el Consell de Seguretat de l'O.N.U. a que apliqui sense retard la resolució de l'Assemblea General de desembre del 1946. El termini raonable mencionat en aquesta resolució ja ha transcorregut, la qual cosa permet al Consell de Seguretat de posar una vegada més en evidència la negativa de Franco a concedir les llibertats de premsa, de reunió i de premsa. Aquests fets donen motius suficients a l'O.N.U. per a emprendre immediatament una acció.

La F.S.M. agraïa, des de Praga, una salutació fraternal a tots els treballadors hispànics que a Espanya manifesten el seu oposició a la dictadura de Franco amb un valor digne de les més altes tradicions obreres. Els últims esdeveniments del País Basc confirmen aquest fet.

La nostra salutació s'adreça igualment a tots els que, a l'interior d'Espanya, resisteixen a la dictadura.

La F.S.M. creu que hi ha motius pel a continuar testimoniant la solidaritat internacional a favor dels homes i P's d'Espanya que donen un tal exemple d'heroisme. En conseqüència la F.S. M. acorda:

1) Crear un fons de solidaritat a favor d'Espanya format per cotitzacions voluntàries i donatius. Les Centrals Nacionals d'Indústria a la F.S.M. seran invitades a realitzar una col·lecta tan important com sigui possible, entre llurs Sindicats. La F.S.M. es farà càrrec dels fons amb l'exclusiu objecte d'ajudar el moviment de resistència de l'interior d'Espanya.

2) Invitar immediatament el Consell de Seguretat de l'O.N.U. a que apliqui sense retard la resolució de l'Assemblea General de desembre del 1946. El termini raonable mencionat en aquesta resolució ja ha transcorregut, la qual cosa permet al Consell de Seguretat de posar una vegada més en evidència la negativa de Franco a concedir les llibertats de premsa, de reunió i de premsa. Aquests fets donen motius suficients a l'O.N.U. per a emprendre immediatament una acció.

La F.S.M. agraïa, des de Praga, una salutació fraternal a tots els treballadors hispànics que a Espanya manifesten el seu oposició a la dictadura de Franco amb un valor digne de les més altes tradicions obreres. Els últims esdeveniments del País Basc confirmen aquest fet.

La nostra salutació s'adreça igualment a tots els que, a l'interior d'Espanya, resisteixen a la dictadura.

La F.S.M. creu que hi ha motius pel a continuar testimoniant la solidaritat internacional a favor dels homes i P's d'Espanya que donen un tal exemple d'heroisme. En conseqüència la F.S. M. acorda:

1) Crear un fons de solidaritat a favor d'Espanya format per cotitzacions voluntàries i donatius. Les Centrals Nacionals d'Indústria a la F.S.M. seran invitades a realitzar una col·lecta tan important com sigui possible, entre llurs Sindicats. La F.S.M. es farà càrrec dels fons amb l'exclusiu objecte d'ajudar el moviment de resistència de l'interior d'Espanya.

2) Invitar immediatament el Consell de Seguretat de l'O.N.U. a que apliqui sense retard la resolució de l'Assemblea General de desembre del 1946. El termini raonable mencionat en aquesta resolució ja ha transcorregut, la qual cosa permet al Consell de Seguretat de posar una vegada més en evidència la negativa de Franco a concedir les llibertats de premsa, de reunió i de premsa. Aquests fets donen motius suficients a l'O.N.U. per a emprendre immediatament una acció.

La F.S.M. agraïa, des de Praga, una salutació fraternal a tots els treballadors hispànics que a Espanya manifesten el seu oposició a la dictadura de Franco amb un valor digne de les més altes tradicions obreres. Els últims esdeveniments del País Basc confirmen aquest fet.

FA SIS ANYS

L'Alemanya hitleriana va atacar la Unió Soviètica

La guerra contra l'Alemanya hitleriana no ha de considerar-se com una guerra convencional, és una guerra entre dos exèrcits, és el gran conflicte de tot el poble soviètic contra les tropes feixistes alemanyes.

De l'històric discurs de JOSEF STALIN pronunciat el dia 7 de juliol del 1941, pocs dies després de la criminal agressió hitleriana.

Diuen que, dia 22, farà sis anys que el Regim hitleriana va atacar criminalment i d'una manera tràgica, les fronteres de la Unió Soviètica.

Des d'aquell moment la guerra va entrar en una nova fase. El seu caràcter va canviar radicalment, va profundir-se encara més.

Desenes i desenes de divisions hitlerianes, equipades de material modern, preparades per la guerra, inflades per la moral que els havia donat la sèrie de victòries assolides a tot Europa, van llançar-se ferotjament contra els pobles soviètics, preocupats, en aquells moments, en la construcció de llur règim socialista.

La resposta de la U.R.S.S. a la brutal invasió de l'Alemanya hitleriana va tardar. Els pobles soviètics van escollir la crida llançada, el dia 3 de juliol, pel generalíssim Stalin i mobilitzaren totes llurs forces al servei de la gran guerra patriòtica.

Bien aviat els bandits nazis van començar la derrota. La «juventut hitleriana» va quedar desfeita davant Moscú, a Smolensk, a Karkov, al Caucàs i, principalment, davant la ciutat màrtir de Stalingrad. Aquestes victòries foren el preludi de les grans batalles, dels èxits esclatants que van portar els soldats soviètics a Berlín.

En recordar, avui, el sisè aniversari de l'agressió hitleriana contra la Unió Soviètica, el deure de les forces de la pau i de la democràcia és el d'enfortir la lluita contra tots els residus feixistes, contra el règim de Franco i de la Falange, per tal que no pugui repetir-se, mai més, la criminal agressió hitleriana contra els pobles lliures.

En recordar, avui, el sisè aniversari de l'agressió hitleriana contra la Unió Soviètica, el deure de les forces de la pau i de la democràcia és el d'enfortir la lluita contra tots els residus feixistes, contra el règim de Franco i de la Falange, per tal que no pugui repetir-se, mai més, la criminal agressió hitleriana contra els pobles lliures.

En recordar, avui, el sisè aniversari de l'agressió hitleriana contra la Unió Soviètica, el deure de les forces de la pau i de la democràcia és el d'enfortir la lluita contra tots els residus feixistes, contra el règim de Franco i de la Falange, per tal que no pugui repetir-se, mai més, la criminal agressió hitleriana contra els pobles lliures.

En recordar, avui, el sisè aniversari de l'agressió hitleriana contra la Unió Soviètica, el deure de les forces de la pau i de la democràcia és el d'enfortir la lluita contra tots els residus feixistes, contra el règim de Franco i de la Falange, per tal que no pugui repetir-se, mai més, la criminal agressió hitleriana contra els pobles lliures.

En recordar, avui, el sisè aniversari de l'agressió hitleriana contra la Unió Soviètica, el deure de les forces de la pau i de la democràcia és el d'enfortir la lluita contra tots els residus feixistes, contra el règim de Franco i de la Falange, per tal que no pugui repetir-se, mai més, la criminal agressió hitleriana contra els pobles lliures.

En recordar, avui, el sisè aniversari de l'agressió hitleriana contra la Unió Soviètica, el deure de les forces de la pau i de la democràcia és el d'enfortir la lluita contra tots els residus feixistes, contra el règim de Franco i de la Falange, per tal que no pugui repetir-se, mai més, la criminal agressió hitleriana contra els pobles lliures.

A L'ARGENTINA vuitanta mil persones xiulen l'ambaixador de Franco

Els feixistes argentins i els falangistes espanyols pretenien donar a aquest fet el ressò d'un gran esdeveniment i amb aquest objectiu van intentar organitzar una manifestació de simpatia al règim de Franco pels carrers de Buenos Aires.

L'únic que van assolir fou arreplegar un míserol grup de nois feixistes i fills de feixistes, als quals van donar l'encarrec de recórrer les vies principals de la capital donant crits a l'estil hitleria. El resultat va ésser produir entre els vianants un gest d'astorament i de molèstia i a la fi de fàstic i de protesta.

Segurament que l'optimisme de l'Arelliza li va fer que confongués tan els crits dels seus partidaris com els d'aquells que l'hostilitzaven en un mateix sac i els interpretés com a demostracions d'adhesió a ell i a Franco.

Home, agraïat i petulant, va voler acudir a la celebració d'un partit de futbol a l'estadi de San Lorenzo de Almagro on es comptarien 80.000 espectadors, amb la pretensió que l'anunci de la seva presència fos saludada amb una entusiàstica salutació.

Els calçons, però, li van fallar. Tot va ésser un anunci, per mitjà dels altaveus del camp l'arribada de l'Arelliza i, moguts com per un ressort, els 80.000 espectadors van posar-se dempeus i van començar a xiular i cridar: «A fora!».

Considerem que el públic del San Lorenzo de Almagro és una bona expressiva representació del poble argentí, per les classes socials i tendències polítiques i religioses que s'hi trobaven presents. Tanmateix, és un bon advertiment a l'ambaixador franquista, el qual, momentàniament, es va perdre de vista i durant uns dies ningú no va saber on va anar a parar.

El sentit de la previsió li va fer veure el perill que els jugadors poguessin confondre la pilota de futbol amb el seu cap, la qual cosa, per altra part, hauria estat força divertit.

Homes sense memòria

Si la victòria republicana que el poble espanyol assolí l'any 1936 no va agradar gens a Hitler, avui al senyor Truman tampoc no li agrada que els pobles marxïn per camins de veritable democràcia.

El senyor Truman no pot tolerar que en els països de l'Amèrica Llatina hi hagi ciutadans que defensen la llibertat i la independència de llurs països i que, a més, volen fer volar el vent de l'antifranquisme i volen fer d'aquests països països semi-colonials a profit de l'imperialisme yanqui.

El senyor Truman amb la lluita heroica del poble grec que vol refer-se del règim feixista de Màximos Tsaldaris. Quant a Espanya, la democràcia del cop d'estaca contra els obrers americans que molt sovint s'han de declarar en vaga, per assolir millores d'ordre econòmic i protecció contra les lleis antiobreres i antimocràtiques, voldria fer triomfar una solució antirepublicana que els pogués permetre la continuïtat en la usurpació i explotació de la immensa riquesa que posseïx el sol i subòl del nostre país.

El moviment vassallista que tingue lloc a Biscàia posa de malhumor els trumanistes i bevinistes de tota mena, perquè la disputa política plantejada entre els obrers de Bilbao i el senyor Truman que la presència dels comunistes en la direcció de l'Estad obrera unita. Pesi a aquells que no han cregut mai en la força combativa del nostre poble, avui a Espanya ja no es fa tot allò que desitgen aquells que, dissenyats republicans, volen salvar el nostre país i el nostre poble.

La resistència, el sabotatge i l'atac a tot el que Franco faci o digui, és el camí que ens ha de conduir al seu enderrocament, és el camí de la nostra salvació nacional. Amb aquest objectiu com a nord i amb la nostra unitat com a base, ben segur que recobrem la República, la democràcia i el benestar per a tots.

La nostra missió no és la de refer-se del règim feixista de Màximos Tsaldaris. Quant a Espanya, la democràcia del cop d'estaca contra els obrers americans que molt sovint s'han de declarar en vaga, per assolir millores d'ordre econòmic i protecció contra les lleis antiobreres i antimocràtiques, voldria fer triomfar una solució antirepublicana que els pogués permetre la continuïtat en la usurpació i explotació de la immensa riquesa que posseïx el sol i subòl del nostre país.

Noves de la U.R.S.S.

A l'estació balnearia de Telukhi s'ha inaugurat un sanatori per a ferroviaris. Aquest sanatori, més de deu mil ferroviaris passaran llurs vacances en aquesta bella contrada de prop de Leningrad.

A la fàbrica Azov-Stal, a Ucraïna, s'està acabant la construcció de la laminadora més important dels països, la qual produirà gairebé la meitat de les vies de ferrocarril fabricades a Ucraïna.

Les llibreries de Moscú acaben de posar en venda el recull de les noves edicions dels escriptors soviètics més en boga.

Aquestes llibres han aparegut en la sèrie d'obres escollides de la literatura soviètica, editades en ocasió del trentè aniversari de la Revolució d'Octubre.

El tiratge d'aquestes obres són de 100.000 i 150.000 exemplars.

Aquest any, els colcosos de l'Extrem Nord sembraran més de 200.000 hectàrees de cereals i més de 20.000 de patates i llegums.

Són més de cent mil els infants dels obrers i empleats de la conca del Donets que aquest estiu passaran llurs vacances en els sanatoris i colònies infantils d'Ucraïna.

La col·litja s'anuncia bona per tot arreu. Els colcosos i les economies pageses d'Ucraïna han acabat llur pla de la sembra de cereals i de lleguminosos. Han estat sembrades prop de 12 milions d'hectàrees, gairebé tant com abans de la guerra.

La col·litja s'anuncia bona per tot arreu. Els colcosos i les economies pageses d'Ucraïna han acabat llur pla de la sembra de cereals i de lleguminosos. Han estat sembrades prop de 12 milions d'hectàrees, gairebé tant com abans de la guerra.

LES TRADICIONS DE LA DIPLOMACIA BRITANICA I EL PROBLEMA ALEMANY

La Conferència internacional de la Postguerra no ha provocat entre els òrgans reaccionaris de premsa anglesa «visions tan negres» com ho han fet durant la sessió del Consell dels ministres d'Afers estrangers a Moscú, de la Conferència internacional.

La Conferència internacional no ha revelat tampoc un completament i netament els plans reals dels mitjans oficials britànics i nord-americans respecte aquest problema.

La Conferència internacional no ha revelat tampoc un completament i netament els plans reals dels mitjans oficials britànics i nord-americans respecte aquest problema.

La Conferència internacional no ha revelat tampoc un completament i netament els plans reals dels mitjans oficials britànics i nord-americans respecte aquest problema.

de supressió del poder dels monopolis alemanys i de la reacció política, els memoràndums no en diuen absolutament res.

Després, van entrar en joc els òrgans reaccionaris de premsa, els quals van desfermar una veritable campanya pel desmembrament d'Alemanya i la transformació de les zones occidentals en una esfera de domini dels monopolis estrangers i en terreny reservat en el qual serien mantingudes les posicions econòmiques i els quadres de la reacció alemanya.

Els mitjans reaccionaris britànics i nord-americans exigien obertament dels representants diplomàtics de llurs països que imposessin llur voluntat a la Unió Soviètica pel mètode de les ordres i de les amenaces.

En el curs dels 130 anys darrers, d'ençà que el poble espanyol va treure del domini del napoleónic la Gran Bretanya ha participat diverses vegades a l'arranjament de la qüestió alemanya.

Els historiadors remarquen amb raó que fou el Congrés de Viena el 1815 el punt de partida de les tradicions establertes en la diplomàcia britànica en el relatiu a qüestions de política europea i, en particular, en allò que es refereix al problema alemany. En aquella època, la Gran Bretanya va reeixir, per bé que amb penes i amb ajut de combinacions diverses a crear a Europa un sistema que l'arranjava plenament. L'Àustria de Metternich continuava essent el punt de sustentació dels pobles britànics, els

qualls van intentar més d'una vegada d'arrossegar també Prússia, rival d'Àustria, a les combinacions antirusses. Al mateix temps, Londres cercava a oposar Prússia a França.

El manteniment de la rivalitat austro-prussiana significava mantenir també per A. IERUSSALIMSKI

l'esmicolament polític d'Alemanya en una multitud d'estats. Heine ha dit que «n'hi havia que cabien fins i tot dins de la seva sobana». La realitat, el venenari de la qual es commemorarà l'any que ve, no va poder resoldre el problema de la unificació d'Alemanya plantejada per la Història.

La unificació d'Alemanya segons Bismarck

EN canvi, després, fou resolt d'una forma decisiva per l'arribament de Bismarck, el qual va saber posar la idea prou clara de la unificació d'Alemanya al servei del militarisme prussià i de l'agressió. Quina era, en aquella època, l'actitud de la diplomàcia britànica?

La simpatia del Foreing Office per Prússia

OS anys més tard, Prússia venia d'Àustria, vers la qual la diplomàcia britànica s'havia orientat durant llarg temps i que havia tingut com a puntal. A partir d'aquell moment, Londres començava a postar sobre el cavall prussià més que no en el cavall austríac.

Després de la guerra del 1866 — escriu Bismarck —, els britànics, gent pràctica, han canviat d'actitud. Ara han canviat d'actitud, és a dir, de la unificació nacional d'Alemanya. Ans al contrari, és d'allò més agradable.

En efecte, totes les simpaties de la diplomàcia britànica durant la guerra prouca per Prússia. El Times, que Marx qualificava, és veritat en altres circumstàncies, d'«ennuc de la City», escriu, el primer dia de la guerra, que Alsàcia i Lorena eren sidents aproximats alemanyes. Els polítics britànics van salvar la transformació de l'Emili. La diplomàcia alemanya, però, eludi en van intentar treure tots els avantatges possibles, econòmics i polítics.

Durant molt de temps, la diplomàcia britànica, dirigida per un «Gabinet» signat conservador o liberal, va tenir les millors relacions del món amb el Reich alemany, per tal com veia en la seva força militar, cada dia més considerable, un factor que podia ésser utilitzat per a contrarestar el paper de França tan

